

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. LIII. Etiam ad Quietis Orationem subinde evehitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

§. LIII.

Etiam ad Quietis Orationem subinde evehitur.

Ceterum cum tali orandi DEUM ratione indies in P. Pauli anima augetur fervor, placuit divinæ Bonitatis sensum illum attollere ad rationem modumque orandi valde sublimem & excellentem, semper illi clariùs revelando faciem suam. Testis ejus rei nobis est ipsemet in quodam è suis illis schediasticis. Hac die Dominus, ait, ut omni anxietate animam meam liberaret, fecit ut legendo inciderem in caput aliquod libri, qui S. Tereciam authorem habet, vocaturque; *Iter ad perfectionem*: in quo inveni minutim descriptam rationem orandi, quam singulari suo favore DEUS mihi impertiit, sic ut vix amplius ambigam, quin sanctissimæ ejus voluntati conformis sit; id quod etiam mihi affirmavit Pater, quo interioris hominis Magistro utor. Est autem caput hoc 28. in quo describitur Oratio Recollectionis. Verum quidem est, quòd putem aliquoties etiam mihi communicatam Quietem, si non omnium trium facultatum simul (quamquam & hanc mihi satis diu concessam arbitrer, cum illas in DEO fixas cum magna quadam earundem unione expertus sim) saltem voluntatis, quæ ad DEI præsentiam in eo se defixit penitus, oblectando se in ipso, & desiderando penitus in ipsum solum transformari. Cogitatio si aliò vagatur, id fit tam obiter, ut mox redeat, neque desistat ab oratione. Benedictus sit in his omnibus bonus DEUS. Hæc ibi P. Segneri. Qui autem nôsse desiderat, quàm excellens sit illud Orationis genus, quod Recollectionis dicimus, legere potest dictum caput 28. S. Tereciæ: nec minùs meretur legi caput 31. ubi

○

Sancta

Sancta Mater agit de Oratione veræ Quietis, quam & sibi nonnunquam benignè concessam à DEO fatetur P. Paulus. Hæc, (ita loquitur Sancta Mater) res est ordinis altioris ac divini, nec effici à nobis potest ullâ, quâ utamur, diligentia. Intelligit in eâ Anima ratione multum diversâ ab eâ, quâ cognoscimus operâ facultatum ac sensuum exteriorum, jamque vicina est lateri DEI sui, nec multis opus est, ut per conjunctionem fiat unum quid cum illo. Adeò illa contenta vivit, inde solùm quòd tam propinquam se videat fonti, ut etiam absque eo quòd bibat, satur sit, neque putat quidquam præterea esse, quod concupiscat. Facultates penitus quietæ sunt, adeò ut ne moveri quidem vellent, cum timeant ne res aliqua amorem suum turbet. Similis tum est anima parvulo adhuc lactenti, cui nonnunquam dum è matris pectore & sinu pendet, hæc, lac suis exprimendo manibus in os instillat, quin ipse sugendo illud proliciat. Ex his Sanctæ Matris verbis abunde discimus, quàm excellens fuerit Orationis genus, quo P. Paulus erat donatus; qui insuper continuâ ferè suavissimarum lacrymarum gratiâ præditus erat, nec in Oratione duntaxat, sed dum loca religiosiori DEI cultui sacra obibat; dum familiari in conversatione divinis de rebus differebat, dum dicebat ad Populum, & præcipuè cum inter litandum jam ad divinam dapem sumendam ventum erat: tum enim exardescere totus, manabatque illi tam copiosa ex oculis lacrymarum pluvia, ut videretur totus colliquescere. Unde frater Adjutor, qui postremis annis illi ad Aram manè facienti serviebat, refert, semper se ejus strophium lacrymis adeò imbutum invenisse, ut necesse haberet, illud auræ liberæ expositum ficcare. Sed & alij testantur, sæpius se observasse, cum ad sumendum divinum cibum ventum est, tanto fervore Patrem accensum,

censum, ut vehemens cordis agitatio non paucas illi è na-
 ribus sanguinis guttas proliceret. Certum porro est erga
 divinum hoc Sacramentum P. Paulum ingenti & reverentiâ
 & amore ferri solitum; unde sæpius interdum ac noctu ad
 illud adorandum, & sua illi obsequia deferenda prodibat.
 Quæ tamen ejus in sumenda hac Angelorum esca sensa fue-
 rint, non facile nobis esset exprimere, nisi ille eorum spe-
 cimen scripto reliquisset. Cùm hodie mane (sic ille in uno
 suorum illorum foliorum loquitur) à Sacro peracto petiis-
 sem à DEO, ut dignaretur mihi suggerere, qui demum af-
 fectus sumpto sacro Epulo & magis convenientes, & ejus
 Majestati acceptiores essent (nec enim ignoro, ab re esse, si
 quis tunc intellectus utatur ratiocinio, cùm solius sit volun-
 tatis partibus suis non deesse: stultum siquidem est, extra
 nos quærere DEUM, cùm illum habemus intra nos) vide-
 batur mihi præ ceteris opportunus esse affectus vehementis
 admirationis. Revereri illum, parum est; abiicere sese,
 parum est; agere gratias, parum est; amare parum est. Mi-
 rum mirabilem omnium mirabilissimum, quale hoc indi-
 gitatur (*Memoriam fecit mirabilia suorum*) non aliud a-
 ptius requirere videtur, quam admirationem. DEUS ad
 me? DEUS mecum? DEUS in me? Quid mihi hæc perpen-
 denti integrum est facere, nisi hæcere attonitum, hæcere
 sensus expertem, hæcere infinitâ quodammodo admirati-
 one absorptum? Quando milites Holofernus primò intuiti
 sunt singularem Judithæ pulchritudinem, proximum vide-
 batur, ut exardescerent, & primus eorum affectus esset in-
 gens in eam amor, & accensum eâ potiundi desiderium:
 sed non ita fuit: *Considerabant faciem ejus, & erat in oculis
 eorum stupor, quoniam pulchritudinem ejus mirabantur ni-
 mis.* Hic enim admirationis affectus primus est, qui de-

betur rebus magnis, rebus insolitis, & subinde post hunc etiam aliis locus conceditur. Sic omnino par est rem se habere in eo, de quo agimus. Cùm contemtor, non jam divinam Pulchritudinem, nec enim hanc oculorum meorum acies ferret, saltem Bonitatem DEI in me, primo loco valde admirari me convenit, deinceps autem aliis etiam affectibus possum indulgere.

§. LIV.

Orationi Vocali quàm esset deditus?

NEque tantùm mentalis Orationis operâ suum in DEUM amorem, & devoti animi studium fovebat P. Paulus, sed & Oratione, quam, quia voce peragitur, Vocalem dicimus. Crebrò admodum usurpabat varias breviores ejusmodi orationes, quæ quòd jaculi instar cælum petant, Jaculatoriarum nomen acceperunt; quarum ille bene longum catalogum è Psalmis, & aliis Sacrarum Litterarum locis excerpserat. Quotidianum Sacerdotum pensum sacrum de genibus lentè admodum recitare solenne ipsi erat, & quæ ore promebat verba, intimis animi sensis comitabatur. Ut viva semper animo mortis memoria, quæ tanti momenti est, obversaretur, sæpe recitabat preces, quas morti proximis prælegi vult Ecclesia, seque sibi repræsentabat, ut jamiam constitutum illo momento, ex quo sortes nostræ per totam, quàm longa est, æternitatem dependent. Nec omittebat Sanctissimam DEI Matrem ad globulos salutare, hujus enim honori erat planè devotus, càmque delegerat principem felicis Sacrarum suarum Excursionum exitus Patronam; utque Populum Christianum ad pietatem